

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **V.H.**, zastoupeného JUDr. Michaelem Bartončíkem, Ph.D., advokátem se sídlem Brno, Koliště 55, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 20.5.2014, č. j. MSK 46628/2014,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 27.5.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2014, č. j. MSK 46628/2014 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce namítal, že uvedené rozhodnutí je nezákonné, neboť v řízení touto rozhodnutí předcházejícímu došlo k porušení základního, ústavně zaručeného práva, zakotveného v článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, aby věc byla projednána v přítomnosti obviněného z přestupku, a aby se obviněný mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. V řízení došlo rovněž k porušení § 3 správního řádu, neboť nedošlo ke zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

Konkrétní pochybení žalobce spatřuje v postupu prvoinstančního správního orgánu, který bezdůvodně neuznal omluvu jeho zmocněnce z nařízeného jednání, a přestože byl zmocněncem písemně potvrzen jiný termín ústního jednání, pouze o dva dny pozdější, který byl nařízen stejným správním orgánem ve stejném přípise, rozhodl, aniž by o neuznání omluvy a o nepřesunutí ústního jednání na jiný, potvrzený termín, informoval žalobce či jeho zmocněnce. Žalovaný uvedl, že omluva zmocněnce nebyla důvodná, neboť kolizní hlavní líčení (či veřejné zasedání), kterým zmocněnec odůvodňoval nemožnost účasti na ústním jednání ve správním řízení, bylo nařízeno později, než předmětné správní řízení. Se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí. Žalobce poznamenal, že dne 27.1.2014 bylo jeho zmocněnci v předmětné věci doručeno předvolání k ústnímu jednání na den 24.2.2014. V předvolání bylo současně uvedeno, že v případě, nemůže-li se zástupce z omluvitelných důvodů dostavit na tento den, má se dostavit dne 25.2.2014 a pokud se nebude moci dostavit z omluvitelných důvodů ani tento den, má se dostavit v některém z termínů 26.2.2014, 27.2.2014, 11.3.2014 a 13.3.2014. Dne 17.2.2014 zaslal zmocněnec žalobce omluvu z ústního jednání nařízeného na den 24.2.2014 a 25.2.2014 s tím, že ústního jednání se zúčastní dne 26.2.2014 v 15.00 hodin, tj. v jednom z nabízených termínů. Jako důvod omluvy uvedl souběžně nařízená hlavní líčení a tato doložil předvolávkami. Žalobce má za to, že před konáním ústního jednání nařízeného na den 24.2.2014 se tedy prostřednictvím svého právního zástupce z účasti na něm náležitě a včas omluvil, přičemž existoval důležitý důvod, pro který se tohoto jednání nemohl jeho zástupce zúčastnit. Tvrzení správního orgánu o tom, že omluvu nelze akceptovat, neboť kolidující hlavní líčení bylo nařízeno později než ústní jednání před správním orgánem, nelze dle žalobce akceptovat. I pokud by se žalobce ztotožnil s tvrzením žalovaného, že přestupkové řízení může být mnohdy složitější než hlavní líčení, a tudíž ústní jednání před správním orgánem může být důležitější než účast na hlavním líčení, je zde opět potřeba zkoumat konkrétní okolnosti tohoto případu. Podle žalobce správní orgán měl zkoumat poměr důležitosti těchto dvou kolidujících věcí i s přihlédnutím k té skutečnosti, že zmocněnec potvrdil svou účast na termínu pouze o dva dny pozdějšímu. Žalobce dále argumentoval tvrzením, že byl-li by zmocněnec nucen omluvit svou účast u nařízeného hlavního líčení či veřejného zasedání, které se dotýká více obviněných, znamenalo by to protáhnout trestní věc o další měsíc a více. To za situace, kdy obviněným reálně hrozilo uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Pokud porovnáme právní důsledky omluvy z toho kterého jednání, nelze souhlasit s rozhodnutím žalovaného o tom, že prvoinstanční správní orgán správně neuznal omluvu jeho zmocněnce pouze s odkazem na nesplnění judikaturou vyjmenovaných podmínek důvodnosti omluvy.

Žalobce dále namítal, že jeho zmocněnec využil možnosti změny termínu ústního jednání nabízené pro případ omluvitelných důvodů v samotném předvolání k ústnímu jednání. Neměl tedy důvod se domnívat, že jím zvolený postup, resp. jeho omluvu z důvodu kolize, nebude správní orgán akceptovat. Dle jeho názoru správní orgán mohl a měl v takovém případě připsat či telefonicky informovat jeho zástupce o tom, že omluvu neakceptuje a ústní jednání proběhne v původně stanoveném termínu dne 24.2.2014, čímž by předešel neuváženému bránění práv žalobce. Správní orgán celý týden věděl, že omluvu akceptovat nebude a záměrně toto nedal jeho zmocněnci na vědomí, čímž úmyslně zabránil účasti žalobce na ústním jednání. Za tohoto stavu řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně bylo stiženo podstatnou vadou, neboť nebyly splněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce či nepřítomnosti jeho zástupce.

Žalobce dále namítal vadné zjištění skutkového stavu, a to z toho důvodu, že správní orgán neprovedl výslech žalobce a další důkazy, které mají zásadní vliv na posouzení otázky jeho viny či neviny. Mimo jiné se jednalo např. o důkaz protokolem o poslední kalibraci silničního radarového rychloměru, bez kterého nelze učinit zjištění, že tento rychloměr s jistotou naměřil správné hodnoty, nebo o důkaz výsledkem manželky žalobce, která by se mohla vyjádřit k jejím zdravotním potížím, aby bylo možno posoudit, zda údajná rychlá jízda žalobce byla odůvodněna polehčující okolností. Již správní orgán I. stupně mu měl dát reálnou možnost navrhnout důkazy ke své obhajobě a v případě zamítnutí jejich provedení měl právě prvoinstanční správní orgán toto své rozhodnutí zdůvodnit. Žalobce trvá na tom, že přestupku, tak jak je popsán v napadeném rozhodnutí, se nedopustil.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Žalobce se na výzvu soudu doručenou k rukám jeho zástupce 25.2.2015 nevyjádřil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dne 4.9.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 4.9.2013 v 18.28 hodin na ulici Beskydská (silnice č. I/56) ve Frýdku-Místku byla řidiči motorového vozidla zn. Honda CB 900 F Hornet, rz X naměřena rychlost 107 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Po odečtu radarové odchylky činila výsledná rychlost 103 km/h. Jelikož přestupek nelze řešit na místě blokově, bude předán správnímu orgánu k projednání. Řidičem byl zjištěn žalobce V. H., jehož totožnost byla prokázána občanským průkazem a řidičským průkazem. Spolujezdyní byla A. H., nar. X. Měření bylo provedeno radarovým rychloměrem, číslo snímku 3775. Řidič svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., a tím je podezřelý ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce se vyjádřil tak, že uznává svou chybu, spěchal s manželkou domů za dcerou, která má 7 let a následující den jde do školy. Žalobce dále uvedl, že navíc má manželka zdravotní problémy, které nechce blíže specifikovat. Oznámení je podepsáno žalobcem. Součástí spisu je záznam o přestupku – fotodokumentace motocyklu rz X ze dne 4.9.2013, ověřovací list autorizovaného metrologického střediska RAMET C.H.M. a.s., Kunovice ze dne 27.11.2012 pro silniční radarový rychloměr RAMER10 C, vyr. číslo 10/0010 s platností do 26.11.2013, včetně osvědčení o proškolení policistů R. J. a J. K. k obsluze uvedeného měřícího zařízení, dále výpis z evidenční karty řidiče.

Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 31.10.2013 bylo zjištěno, že k jeho doručení žalobci do vlastních rukou došlo dne 11.10.2013, resp. 14.10.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 4.9.2013 v 18.28 hod. řídil vozidlo – motocykl Honda rz X na silnici I. třídy č. 56 na ulici Beskydská ve Frýdku-Místku ve směru na Ostravu a překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 53 km/h, kdy Policií ČR byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 103 km/h. Tímto jednáním měl porušit povinnost stanovené v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci bylo současně dáno poučení dle § 59 správního řádu, dle § 37 odst. 4 správního řádu, § 33, § 36 odst. 3 téhož zákona a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Z nařízeného ústního jednání se žalobce omluvil ze zdravotních důvodů, což doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti. Tuto omluvu správní orgán I. stupně akceptoval. Další ústní jednání nařídil na 20.11.2013. Předvolání k tomuto jednání bylo žalobci doručeno řádně do vlastních rukou 11.11.2013. Dne 19.11.2013 byla správnímu orgánu doručena plná moc ze dne 18.11.2013, již žalobce zmocnil k zastupování pro celé správní řízení advokáta JUDr. Michaela Bartončíka, Ph.D. Tétož dne byla doručena i omluva uvedeného advokáta z důvodu kolidujícího termínu hlavního líčení u Krajského soudu v Ostravě, k čemuž doložil část protokolu o hlavním líčení, z něhož vyplynulo, že hlavní líčení nařízené na 20.11.2013 bylo nařízeno již dne 27.9.2013. I tuto omluvu správní orgán I. stupně vyhodnotil jako řádnou. Další ústní jednání nařídil na 6.1.2014. Z tohoto ústního jednání, k němuž byli řádně předvoláni žalobce a jeho zástupce, se ze zdravotních důvodů omluvil advokát žalobce. Omluvu doložil lékařskou zprávou. Správní orgán I. stupně vyhodnotil omluvu jako řádnou a žalobce a jeho zástupce předvolal řádně k ústnímu jednání 3.2.2014 s tím, že v případě, že se nebude moci ze závažných důvodů dostavit a bezodkladně se s uvedením a prokázáním důvodu správnímu orgánu omluví, proběhne ústní jednání 6.2.2014. Současně byly stanoveny v případě řádné omluvy náhradní termíny na 11.2.2014 a 20.2.2014. Advokátu žalobce bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno 14.1.2014. Řádně byl k jednání předvolán i žalobce. Dne 27.1.2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva zástupce žalobce z ústního jednání na 6.2.2014 s odůvodněním, že se musí zúčastnit hlavních líčení v období od 27.1.2014 do 7.2.2014. Ve vztahu k termínu 11.2.2014 uvedl, že je předvolán jako svědek k hlavnímu líčení u Okresního soudu v Uherském Hradišti s tím, že předvolání vzal na vědomí 3.1.2014. Ve vztahu k datu ústního jednání 20.2.2014 uvedl, že je předvolán jako obhájce k hlavnímu líčení u Okresního soudu v Uherském Hradišti s tím, že předvolání je ze dne 3.1.2014. Všechny shora uvedené omluvy zástupce žalobce doložil a správní orgán I. stupně je akceptoval. Správní orgán I. stupně následně dne 27.1.2014 přistoupil k předvolání žalobce a jeho zástupce k ústnímu jednání na 24.2.2014 s náhradními termíny na 25.2.2014 a 26.2.2014 a dále 27.2., 10.3., 11.3. a 13.3.2014. Žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno 30.1.2014, jeho advokátu 27.1.2014. Dne 18.2.2014 obdržel správní orgán I. stupně sdělení advokáta žalobce, že se k ústnímu jednání dostaví 26.2.2014, neboť v předchozích termínech 24.2. a 25.2.2014 se účastní hlavních líčení v trestních věcech, což doložil vyrozuměním obhájce. Z předvolání k hlavnímu líčení na 24.2.2014 u Městského soudu v Brně vyplývá, že hlavní líčení bylo nařízeno 31.1.2014.

V protokolu o ústním jednání ze dne 24.2.2014 je zaznamenáno, že se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Správní orgán věc projednal v nepřítomnosti žalobce

a jeho advokáta. Správní orgán I. stupně v souladu s § 51 správního řádu a § 53 téhož zákona provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, a to oznámením o přestupku ze dne 4.9.2013, záznamem o přestupku, ověřovacím listem a osvědčením, výpisem z evidenční karty řidiče. Poté konstatoval, že dokazování bylo ukončeno a bude vydáno rozhodnutí. Téhož dne Magistrát města Frýdku-Místku vydal rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 4.9.2013 v 18.28 hod. řídil vozidlo – motocykl Honda rz X na silnici I. třídy č. 56, v ulici Beskydská ve Frýdku-Místku ve směru na Ostravu a překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 53 km/h, kdy Policií ČR byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 103 km/h. Tímto jednáním porušil povinnost řidiče jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. Porušil povinnost danou § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Žalobci byla uložena pokuta a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč. Současně bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 20.5.2014 č.j. MSK 46628/2014. Odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 27.5.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupce dne 21.5.2014 (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán I. stupně ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 59 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně 5ti denním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluvit.

Žalobní námitce, že správní orgán I. stupně neakceptoval omluvu žalobce z ústního jednání dne 24.2.2014, a že tudíž je jeho rozhodnutí nezákonné, krajský soud nemůže přisvědčit. Podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích výše citovaného vyplývá, že projednat věc v nepřítomnosti obviněného lze jen za určitých podmínek. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 21.2.2013 č.j. 9As 101/2012-60 konstatoval, že *uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného*

obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku pak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je pak nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku, konec citace. Odkázat lze i na konstantní judikaturu Ústavního soudu např. Nález sp. zn. III.ÚS 68/97, usnesení sp. zn. II.ÚS 100/2002. Krajský soud sdílí názor žalovaného, že omluva zástupce žalobce z ústního jednání nařízeného na den 24.2.2014, byla sice náležitá, ale nebyla důvodná, neboť zástupce žalobce se z ústního jednání u správního orgánu omlouval z důvodu nařízeného hlavního líčení u soudu, které však bylo nařízeno později. Jednání u správního orgánu I. stupně bylo nařízeno dne 27.1.2014, hlavní líčení 31.1.2014. Za rozhodující soud považuje tu skutečnost, že nebyla splněna podmínka předstihu nařízení hlavního líčení před nařízeným ústním jednáním a uvedený důvod omluvy tak nebylo možno akceptovat. Omluva žalobce, resp. jeho zástupce tak nesplňovala podmínky citovaného § 74 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu, a to pro absenci důležitého důvodu omluvy. V daných souvislostech nelze přisvědčit ani argumentaci žalobce, že v omluvě z ústního jednání nařízeného na den 24.2.2014 správnímu orgánu oznámil, že se zúčastní jednání 26.2.2014, což byl jeden z nabízených náhradních termínů, a že správní orgán I. stupně měl informovat jeho zástupce o tom, že omluvu z ústního jednání na den 24.2.2014 neakceptuje. Krajský soud odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 90/2012-13 činí závěr, že bylo na žalobci, resp. jeho zástupci, aby se u správního orgánu včas informoval o tom, zda jeho omluva byla akceptována či nikoliv. Jestliže zástupce žalobce takto nepostupoval, svědčí to o jeho nedostatečné procesní obezřetnosti. Podle názoru krajského soudu neobstojí ani žalobní námitka žalobce, že správní orgán měl zkoumat poměr důležitosti dvou kolidujících věcí, tj. nařízeného hlavního líčení a ústního jednání před správním orgánem. Je věcí samotného advokáta, zda on sám přisuzuje větší míru důležitosti své účasti u hlavního líčení než zastupování obviněného z přestupku ve správním řízení, v němž je třeba také dbát práv a zájmů obviněného, o jehož právech a povinnostech se rozhoduje. V daných souvislostech nelze také nevidět, že ústní jednání před správním orgánem I. stupně nařízené na 24.2.2014 bylo v pořadí již sedmým termínem, když z předchozích šesti nařízených ústních jednání se advokát žalobce vždy omluvil a vždy jako důvod omluvy uváděl (a také dokládal) předvolání k hlavnímu líčení. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že v kontextu předchozích omluv, byl příslib advokáta, že se s žalobcem dostaví k náhradnímu termínu ústního jednání 26.2.2014, zárukou nedostatečnou. Nicméně za rozhodující považuje krajský soud tu skutečnost, že správní orgán I. stupně ústní jednání na 24.2.2014 nařídil dříve, než bylo nařízeno předmětné hlavní líčení u soudu na tentýž den, což advokát uváděl jako důvod své omluvy z účasti u ústního jednání před správním orgánem.

Nedůvodná je i žalobní námitka, jejímž obsahem je zpochybnění provedeního měření rychlosti motocyklu žalobce. Krajský soud má za to, že žalobce nepředložil žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER10 C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že žalobce v písemném vyjádření do oznámení přestupku ze dne 4.9.2013 uvedl, že uznává svou chybu a že s manželkou spěchal za dcerou.

Závěrem soud konstatuje, že správní orgány dostály své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Dostatečně se ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty a výši stanovené sankce. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 16.3.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně